

Niets erger dan spijt

Jos Pierreux

Niets erger dan spijt

thriller

Uitgeverij
**VRJ
DAG**

Opgedragen aan Anneke en Luc Claessens, met dank.

© 2018 – Jos Pierreux & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagontwerp: Merel van Meurs, Amsterdam
Omslagillustratie: 'La petite parade collection M.M.' (Memento Mori),
Luc Claessens
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen

NUR 330
ISBN 978 94 6001 663 9
D/2018/II.676/402
e-boek
ISBN 978 94 6001 678 3

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'De hele kunst van de kunst is: begrepen te worden.'
J.P., vrij naar Confucius.

'Piëteit, loyaliteit, terughoudendheid, discretie en mededogen zijn prachtige deugden, maar een schrijver dient er zijn reet mee af te vegen.'

Kluun, DJ.

*En als de lezer nu zou vragen,
wat d' auteur hiermee bedoelt.
Ach, het moet hem ooit toch dagen,
't is de pijn die hij steeds voelt.*

KNOKKE-HEIST, VOORJAAR 2016
VAN DE AANSLAGEN IN PARIJS
(NOVEMBER 2015)
TOT NET NA DIE IN BRUSSEL
(MAART 2016)

Die ochtend, kamer 236

Coronair hartlijden, cachectisch, evenwichtsstoornissen, stolingsbeïnvloedende medicatie, gevallen, 3-part fractuur van de rechterschouder.

In de spiegel bestudeerde ik de grote blauwpaars kleurende hematoom op mijn slaap. Die werd almaar groter en voelde pijnlijk aan.

‘Ik wil vertellen over mijn overlijden.’

‘Wil je vertellen hoe je stierf en waarom?’

‘Het is het verhaal van mijn dood. En misschien ook het verhaal van andermans leven en dood.’

‘Heb je daarvoor genoeg inzicht en vrijheid?’

‘Misschien wel, misschien niet. Dat moeten anderen uitmaken. Tegelijk zal het ook het verhaal zijn van mijn leven, van Het Gebeuren. Twee in één klap.’

‘Zonder dingen weg te laten?’

‘Zoals het herinnerd mag worden. Mijn waarheid.’

‘Een beetje verdraaid, dus?’

‘Niets is absoluut. Goedheid noch smeerlapperij. Mijn laatste wens is dat er nadien wel aan mij wordt gedacht, maar niet over mij wordt gesproken.’

Proloog

En
En als
En als hij
En als hij binnenkomt
En als hij binnenkomt, verzoek ik de visite mijn kamer te ver-
laten.
(Terwijl
Terwijl ik
Terwijl ik hem
Terwijl ik hem uit alle macht,
uit alle macht een gevoel van naderend onheil
zie onderdrukken.)

En
En zodra
En zodra we
En zodra we alleen achterblijven
En zodra we alleen achterblijven, zeg ik: 'Je weet wat ik wil.'
Hij lacht naar me alsof ik een goedkoop grapje maak,
eentje van het soort dat al zo vaak herhaald werd dat niemand
het nog leuk vindt.
'Je zal toch iets duidelijker moeten zijn,' antwoordt hij.
(Hoewel
Hoewel hij
Hoewel hij weet,
hij verdomd goed weet wat ik bedoel.)

Ik kijk hem aan, hij kijkt weg.
'Hier moet een eind aan komen. Ik ben het vechten beu.'
Hij kijkt mij aan, ik kijk weg.

Zijn moeder die haar leven wil beëindigen,
die wil sterven.
Hij vraagt zich af hoe hij zich moet voelen of moet kijken.
Zodra hij zich dit kan voorstellen, faket hij het een beetje.

‘Ik begrijp het.’
‘Weet je het zeker?’
Hij knikt.
‘Prima,’ zeg ik. ‘Regel het.’
‘Wanneer?’
‘Liever deze namiddag dan morgen.’
Hoewel ik vrees dat ik wat geduld zal moeten oefenen.

Hoofdstuk I

1

Een tweede enorme verrassing wachtte hem aan de uitgang van het ziekenhuis.

Net niet.

Als in: de kogel raakte hem net niet.

Bijna wist hij wat het betekende om dood te zijn.

Even was er geen toekomst, geen verleden.

Enkel het moment.

Niets meer dan het moment.

Hij schrok en maakte een sprongetje.

Doordat de zolen van zijn Mephisto's hun grip op de plaveien verloren, ging hij haast op zijn gezicht.

De gepolijste hardsteen, klam van de dauw, bleek immers glad als een sjoelbak. Gelukkig was hij nog opmerkelijk soepel in de lendenen. Goede genen en veel horizontale chachacha. In zijn jeugd jaren wou hij Batman, ontdekkingsreiziger of piloot worden. Ondertussen naderde hij de vijftig. Kijk wat er van die ambitie geworden was: een diender op wie klaarblijkelijk jacht werd gemaakt.

Het projectiel scheerde met een fluitend geruis rakelings langs zijn hoofd en belandde met een doffe klank in de bakstenen muur naast hem.

PLOF.

Hij verkrampte, zijn rug trok strak. Hij wilde gillen – maar kon zich nog net beheersen. Paniek loste geen problemen op, integendeel. Hij bleef stokstijf staan met als gevolg dat mensen tegen hem aan botsten.

Er suisde eensklaps zo'n hoeveelheid adrenaline door zijn aderen, dat zijn vel ervan jeukte. Heel zijn lichaam bonsde.

KLOPKLOPKLOP.

Hij verwachtte elk moment zijn hart te voelen breken.

Uit een ooghoek merkte hij hoe rood stof uit het geslagen gat warrelde als een scheutje lava uit een minivulkaan.

Er was geen twijfel mogelijk: hij had de hitsige, gloeiende lijn gevoeld van een kogel, die zijn slaap leek te schampen. Het projectiel was hem zo dicht gepasseerd dat het hol echode in zijn oren. Alsof hij geluiden van een parallelle wereld hoorde.

Hij probeerde het hoofd koel te houden en zijn hersens te gebruiken, wat makkelijker gezegd was dan gedaan. Hysterie lag op de loer. Was de lucht die hij inademde maar helium, dan zou hij opstijgen en wegzweven van hier.

Een mens houdt rekening met auto-ongelukken, hij denkt aan natuurrampen en aanslagen, aan kanker en hartaanvallen, hij leunt te ver uit een raam of wordt onwel in een zwembad, hij gaat met zijn tijd mee en beseft dat hij onthoofd kan worden door IS-sympathisanten – maar neergeschoten worden op een ziekenhuisterrein, nee, op die manier denkt niemand aan zijn eind te komen.

Hij zette zijn kraag recht alsof die onderdeel uitmaakte van een jas uit kevlar. Een automatisme uit de tijd dat hij zich niet op straat durfde te vertonen zonder kogelvrij vest. Dat verhaal had hij echter achter zich gelaten.

Of wou hij dat graag denken?

'Shit!' prevelde hij.

Verderop deed een vrouw geen moeite om haar minachting te verbergen. Venijnig en berispelend keek ze in zijn richting, terwijl ze met haar zoontje heen en weer beende voor de imposante ingang van het gebouw. Te vroeg voor haar afspraak? Het was niet nodig dat zij een otopoloog raadpleegde als ze zijn gemompel opving. Met haar oren was niets mis.

Werkte zijn gehoor even efficiënt? Had hij de knal opgevangen, de kogel horen vertrekken? Helaas, het zwevende bouwwerk, dat het resultaat was van een ambitieuze architectuurwedstrijd en een van de grootste en modernste ziekenhuizen van het land herbergde, lag vlak bij een wegencomplex. Dat produceerde meer lawaai dan Wagners *Götterdämmerung*.

In zijn herinnering was het hier afgelegen – kinderen hadden in deze buurt eieren geroofd, dikkopjes in bokalen gevangen, vlinders de vleugels afgerukt en kikkers opgeblazen. Hoewel de twintig hectare grote site volgens de ontwerpers het landelijk karakter van de omgeving optimaal bewaarde, was het natuurlijk veel drukker geworden dan vroeger. Aan de Natiënlaan woonde een duivenmelker. Zijn hokken waren ruimer dan veel van de studio's verderop, waarvoor fortuinen werden neergeteld omdat ze op loopafstand van de Gouden Driehoek lagen: het casino, de winkelstraten en het strand. De vogels roekoeden niet meer. Zij hadden plaats geruimd voor helikopters die in de lucht hingen, onderweg van en naar de helihaven. Niet eens zo lang geleden organiseerde Natuurpunt in deze buurt activiteiten. Nu liepen verderop snelwegen naar de ring, die de kuststad met de hele wereld verbonden.

Als er tenminste eens geen file was.

PARDAF!

Er ontplofte een bom – of was het een autoportier dat dichtsloeg?

Hij rilde.

Zoveel impulsen: knallende uitlaten, gierende banden, claxonnerende chauffeurs... De schutter die probeerde te ontkomen? Het was onwaarschijnlijk dat die bij zijn aftocht de aandacht zou willen trekken.

Hij keek om zich heen.

Overal liepen, wachtten of zaten mensen. Een van die individuen had hem onder vuur genomen, een van hen. Achter-

docht strekte zijn lange armen uit en klemde de wortels van zijn zenuwen beet. Hij voelde de ijzige greep, het wantrouwen dat als een poolbries over zijn ruggengraat streek. Wie was de onverlaat?

De mogelijkheden stuiterden wild en onbeheerst door zijn hoofd als een rubberbal in een kleine kamer.

Op de hoek stond een straatmuzikant op een blaasinstrument van jetje te geven. 'More Than Sympathy', zulke liedjes werden niet meer geschreven. Hoewel hij het nummer een persoonlijke draai gaf, speelde de muzikant het met de hunkering en het gevoel dat de creatie verdiende. Af en toe gooide iemand een muntje in de kist. De kerel staaarde voor zich uit. Schaamde hij zich? De jazzliefhebbers onder de voorbijgangers kenden de saxofonist van toen hij nog in een combo speelde dat regelmatig het televisiescherm haalde. Had hij iets met de aanslag te maken en wendde hij daarom het hoofd af?

In de verte klonk gedonder, elk grammetje zelfbeheersing moest hem ervan weerhouden om het op een uitzichtloos lopen te zetten.

De trein van half drie die over het viaduct rolde.

Het ene geluid dat het andere verving en probeerde te overstemmen.

In wat voor een wereld was een schot de doodnormaalste zaak? Was er dan niemand die de knal waarnam?

Hoe was dat mogelijk?

De kranten stonden vol met artikels over dreigende aanslagen, je zou denken dat elk onverklaarbaar geluid een stroom van angst door de massa zou jagen. Niet dus. In een massa als deze moesten er zich statistisch gezien wel meer mensen bewegen die wisten hoe een vuurwapen klonk. Soldaten, bewakingslui, jagers, sportschutters... Gangsters. Waren zij allen verdiept in gedachten? Afgeleid door besognes?

Had het met de locatie te maken?

De vrouw en haar zoontje vertoefden nog steeds in zijn buurt, staarden nog steeds zijn richting uit. Hij zocht en vond nog wat resten van een goede opvoeding. 'Excuseer,' zei hij in een vergeefse poging de dame te paaien. Ze vernauwde haar ogen alsof ze naar iets vies keek.

Het jongetje stak zijn tong naar hem uit. Het joch had een petje met het logo van de Rode Duivels op.

Hazard, Nainggolan en twee Lukaku's die zijn kale hoofd verborgen.

Hij ging ervan uit dat de schutter, eens hij zijn slachtoffer – hém dus – in het vizier had, al het mogelijke zou doen om het karwei af te maken. Zolang hij zijn positie niet had verraden, verliet een sluipschutter zijn schuilplaats niet. Hij droop pas af nadat hij de klus had geklaard of omdat hij een dusdanige fout had gemaakt dat hij de aandacht had getrokken.

Zijn misser had immers het slachtoffer in spe verwittigd. Die zou in de toekomst op zijn hoede zijn, met zintuigen en zenuwen op scherp. Schichtigheid die argeloosheid verdreef, openbare plaatsen die vermeden zouden worden, de routine die zou worden omgegooid, verplaatsingen die niet meer gemaakt werden, voorspelbaarheid die uit het gedrag verdween. Nee, indien de schutter zijn prooi bij de eerste gelegenheid niet afknalde, was de kans groot dat er zich daartoe de komende tijd geen afdoende mogelijkheid meer zou voordoen. Onschuld en maagdelijkheid hebben met elkaar gemeen dat je beide maar één keer kan verliezen.

Was je belager een huurmoordenaar – en aan de modus operandi te zien, was dat hier waarschijnlijk het geval – kwam het financiële aspect daar bovenop: geld tegoed hebben is mooi, geld in de pocket is beter. Een opdrachtgever loste de centen niet eer de taak naar behoren werd vervuld, en een mercenair had of een geldverslindende levensstijl, of hij was zuinig als een krent. Centjes die hij niet had, maakten hem niet gelukkig.

Poen.

De kern van alles was altijd poen.

Amper een paar seconden waren verlopen.

Het kostte hem flink wat van zijn zelfbeheersing maar hij stond nog altijd roerloos, keek nog steeds rond, op zoek naar mensen die zich vreemd gedroegen.

Maar wat was vreemd?

Een dertiger maakte een sprongetje, alsof hij een pas wou overslaan. Een gezette man stootte tegen een meisje aan. Was dat vreemd? Misschien kreeg de dertiger het nieuws dat hij vader zou worden en was de dikkerd alleen maar een egoïstische klootzak die het voetpad opeiste, misschien spoorde zijn karakter niet, misschien ging hij gebukt onder een seksuele afwijking en vervulde de botsing zijn verlangens.

Hij wist het niet.

Wat hij wel wist, was dat een moordenaar zijn best zou doen om niet op te vallen. Dus moest hij op zoek naar iemand die zich angstwekkend normaal gedroeg.

Ginds duwde een man een infuusstatief, geladen met baxters. Hij bleef staan, peuterde een sigaret uit de zak van zijn kamerjas, streek een lucifer af en stak de sigaret aan. Hij inhaleerde en blies vervolgens met gesloten ogen de rook de lucht in.

Verderop lurkte een kerel aan een blik Cara Pils. Die zou het ook wel niet zijn. Een moordenaar gedroeg zich niet als een zwerver en dronk geen alcohol. Tenzij het blik geen bier maar water bevatte en de nietsnut slechts deed alsof hij tijd stond te verlummelen.

De man die zijn hondje uitliet, de taxichauffeur die naast zijn wagen verwoed op zijn iPhone tikte, de jogger die met de handen op de knieën stond uit te hijgen...

Het kon iedereen zijn.

Immers.

Voor geld danst de duivel.

Welke prijs zou op zijn hoofd staan?

Dagelijks las je over de knikkers die te rapen vielen. Politiek en sport waren de werelden waarin het grote geld leek te circuleren.

Het netto maandinkomen van een fractieleider in het Europees parlement werd zeer voorzichtig geschat op vijftwintigduizend euro. Een eurosceptische verkozene bestreed het parlement van binnenuit en stak daarvoor iedere maand ongeveer de helft op zak. Het gemiddeld jaarinkomen van een Grieks gezin om de rotte appel in de mand te spelen.

De nationale voetbalploeg speelde straks het Europees Kampioenschap. Hun kansen werden hoog ingeschat. Kom kijken hoe hij stierf voor een som waar Fellaini z'n veters niet voor strikte!

In het getto van Mexico kon je een jochie van de straat plukken die voor een paar honderd dollar de trekker voor je wou overhalen. Sociale dumping was een voedingsbodem voor criminaliteit: almaar meer misdadigers werkten op bestelling, ook in Europa. Poolse, Roemeense en Bulgaarse gangsters stalen dagelijks auto's en brachten ze over de Duitse grens. De koerier ontving hiervoor het equivalent van een slof sigaretten. Wilde je een extra zakcentje verdienen, kon je beter je organen verkopen. Huid, een nier, het hoornvlies van je oog... Op de zwarte markt werd voor een gezonde long honderduizend euro neergeteld.

Zijn hoofd was heel wat minder waard.

Terwijl hij er zo aan gehecht was.

2

Dit had mijn einde kunnen betekenen.

Dat schoot in een flits door zijn gedachten, terwijl hij nog

steeds midden op de stoep stond. Strak alsof hij een lijntje had gelegd, terwijl zijn hart tekeerging.

Beschoten, hij? Was dat echt gebeurd?

De aanslag viel niet te ontkennen, er was bewijs van.

De inslag in de bakstenen muur rookte nog na van de impact. Dezelfde kracht waarmee dat kuiltje geslagen was, had de hersenen uit zijn hoofd moeten knallen.

Hij kon nauwelijks ademen als hij daaraan dacht: iemand had hem als schietschijf gebruikt. Hij kon zich niets concreets voorstellen bij de dood, ook al had die hem maar op een paar centimeter gekruist.

Hij keek naar zijn schoenen. Die waren felgekleurd – net als zijn pantalon. Rode schoenen onder een rode pantalon, waarschijnlijk lag de schutter zich te bescheuren. Lekker opvallend.

Hij probeerde er cool uit te zien, alsof het zweet niet van zijn lichaam gutste. Terwijl hij aan alle kanten opzij werd geduwd door haastige passanten, totaal onverschillig voor alles wat buiten hen omging.

Wat nu? Hoe moest het verder?

Overhaast handelen droeg niet bij tot de uitklaring van het mysterie. Hij mocht zijn intuïtie niet blindelings gehoorzamen, moest zijn reflexen bedwingen en zijn hersens laten werken.

NADENKEN.

De wereld werd wazig en dan weer scherp.

Dit was een van die momenten waarop de tijd leek te barsten en te vertakken.

Doorgaans was hij een kerel die zich, een beetje oppervlakkig, liet leiden door het principe dat alles altijd goed kwam. In dit geval was hij daar echter niet zo zeker van – en als het eventueel niet goed kwam, zat het ook écht fout.

Elke vezel in zijn lijf wou op de vlucht slaan.

WEGWEZEN!

Stilstaand was je een schietschijf. Hij was echter bang dat beweging nog meer in de kaart van de schutter zou spelen.

Gebrek aan zelfbeheersing kon hem zuur opbreken.

In films zag je soldaten die door het hoofd werden geschoten omdat ze hun dekking verwaarloosden. Een seconde onoplettendheid was voldoende.

Chauffeurs die met hun auto in het water waren gesukkeld, verdronken vaak omdat ze niet bewust en gecontroleerd met de situatie omgingen. Door stress kregen ze hun gordel niet los en ze verzopen.

In de eerste weken van zijn politiecarrière kreeg hij de tip dat een Fortis-filiaal op de to-dolijst van een crimineel stond. De man zou een bediende gijzelen en de kluis laten openmaken. Meer details waren niet gekend. De politie patrouilleerde aan de verkeerde uitgang. Het beginnend agentje kreeg een lumineus idee. Door de intercom sommeerde hij de overval-ler zich over te geven. *‘Wij staan u op te wachten!’* De gangster kon de blikkerige stem niet lokaliseren, sloeg in paniek en koos een alternatieve vluchtroute. Als een beunhaas liep hij in de baan van een kogel die uit de loop van een semiautomatische Walther P5 sproeide.

Momenteel dromden er mensen om hem heen. Een massa waarin hij opging, levende schilden om zich tussen te verbergen.

Terwijl hij zijn mogelijkheden afwoog.

Bestrijding van het terrorisme.

Op het werk werd over weinig anders gesproken.

Het was niet zozeer de vraag of er een aanslag zou worden gepleegd, als wel wanneer dat zou gebeuren. De badstad, met zijn uitstraling en zijn toeristen, was een potentieel doelwit. Folders en brochures lagen in het commissariaat ter beschikking, memo's die eraan herinnerden welke instructies dienden te worden opgevolgd.